

התערוכה "דניאל בפריז" מורכבת מציורים שצייר דניאל אוקסנברג במהלך שהות ברזידנסי ב"סיטה" שבפריז, לצד פסלים ועבודות קרמיקה אשר יצר מיד עם חזרתו לארץ בינואר 2024. תערוכתו החדשה ממוקמת בפער שבין המציאות הבוגדנית בישראל ובין הפנטזיה על מערכת יחסים מאפשרת עם חו"ל.

בימים בהם הברזל מולאם ליציקה של חרבות, אוקסנברג בוחר דווקא בחומר הקרמי הרך המאפשר רגע של התמסרות לליטוף ולרכות שבמגע. הפעולה האמנותית מופיעה בתערוכה זו כאלטרנטיבה לאלימות הבלתי נתפסת שמתחוללת בחוץ. בעולמו של אוקסנברג ליצור משמעו להיכנס למחילה, לחבור אל הדמיון ולהפליג אל מחוזות הפנטזיה.

הפסלים השונים המונחים בחלל מסמנים אפשרות של תנועה. ארנב נשלף משקית ניילון, חמניה עוקבת במבטה אחר החמה. השמש המסנוורת של תל אביב מייטרת את תפקידה כמנורה. בסופו של לילה פרוע נעל עקב התמוטטה ונפלה, ממחטה שנפחו באפה קמה לפתע לתחייה. הציורים שתלויים על הקיר מתארים תמונת מציאות בלתי חדירה. המראה אינה משקפת, דמות ללא תווי פנים מביעה רגש של חמלה. ציורים קטנים של פרגמנטים מופשטים מתארים פנימיות בלתי מזוהה. כמו נערת זיגזג בחנות חרסינה, אוקסנברג מרגיש את עצמו כפרט השרוי בתוך סביבה בלתי אפשרית. אל מול מציאות שהתכוננה מחדש כקרב על נרטיבים, האמנות היא הזמנה להתבונן מחדש בגמישות האנושית.

נעמה ערד